

Arrest

nr. 294 792 van 28 september 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. POKORNY
Stationsstraat 10/002
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 15 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers aanwezigheid in het Rijk werd op 16 mei 2023 vastgesteld bij een politiecontrole.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 16 mei 2023 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politiezone Gingelom / St. Truiden / Nieuwerkerken op 16.05.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer,

Naam: [S.]
Voornaam: [S.]
[...]
Nationaliteit: India

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,
- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,
uiterlijk op 16.05.2023.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.*

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV opgesteld door de sociale inspectie.)

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt (hierna: de richtlijn 2006/123/EG), van artikel 16, § 1, 7° van het besluit van de Vlaamse regering van 7 december 2018 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers (hierna: het besluit van 7 december 2018), van artikel 2, 14° van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 over de tewerkstelling van buitenlandse werknemers (hierna: het koninklijk besluit van 9 juni 1999), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Aangezien verzoekende partij stelt dat er geen grond was om hem een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, te geven.

Hij betwist niet dat hij niet beschikt over een arbeidskaart, maar stelt dat hij gerechtigd is op een tijdelijk verblijf in België, alsook dat hij hier als gedetacheerd werknemer mag werken zonder arbeidskaart, dit op basis van artikel 16, §1, 7° en §2 Besluit van de Vlaamse Regering van 7 december 2018 en op basis van artikel 2, 14° van het koninklijk besluit van 9 juni 1999.

Verzoekende partij stelt dat hij als werknemer werkzaam is voor een Portugees bedrijf en dat hij door dit bedrijf tijdelijk werd gedetacheerd naar België.

Hij stelt bovendien dat zijn tewerkstelling in België ook kenbaar werd gemaakt aan de Belgische autoriteiten middels het LIMOSA systeem.

Hij wijst er nog op dat hij gedurende zijn detachering werd gedekt door het zogenaamde A1 formulier, dat aantoont dat hij onderworpen is aan de Portugese sociale zekerheid.

Hij merkt op dat hij beschikt over een verblijfsmachtiging in Portugal.

Hij stelt verder niet langer dan 90 dagen op een tijdsperiode van 180 dagen op het Schengengrondgebied te hebben verbleven. Artikel 16, §1, 7° en §2 Besluit van de Vlaamse Regering van 7 december 2018 bepaalt: als volgt: “1. Onverminderd gunstiger bepalingen in internationale akkoorden, zijn de volgende personen van rechtswege toegelaten tot arbeid, voor zover voldaan werd aan de voorafgaandelijke Limosa-aangifte conform titel IV, hoofdstuk 8, afdeling 2 van de programmawet (I) van 27 december 2006 tot voorafgaande melding voor gedetacheerde werknemers en zelfstandigen:

....

7° de werknemers die geen onderdaan zijn van een lidstaat van de Europese Economische Ruimte en die tewerkgesteld zijn door een onderneming die gevestigd is in een lidstaat van de Europese Economische Ruimte of de Zwitserse Bondsstaat en die zich naar België begeven om diensten te verrichten, op voorwaarde dat:

- a) die werknemers, in de lidstaat van de Europese Economische Ruimte of de Zwitserse Bondsstaat waar ze verblijven, beschikken over een recht op verblijf of een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden*
- b) die werknemers wettig tewerkgesteld zijn in de lidstaat waar ze verblijven en de vergunning ten minste geldig is voor de duur van het in België uit te voeren werk*
- c) die werknemers in het bezit zijn van een regelmatige arbeidsovereenkomst*
- d) die werknemers beschikken over een paspoort en een verblijfsvergunning van een duur die minstens gelijkwaardig is met de duur van de dienstverlening om hun terugkeer naar hun land van oorsprong of verblijf te verzekeren ...”;*

Artikel 2, 14° van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 bepaalt: als volgt: “Zijn vrijgesteld van de verplichting tot het verkrijgen van een arbeidskaart : [...] 14° de werknemers, die geen onderdaan zijn van een Lidstaat van de Europese Economische Ruimte, die tewerkgesteld zijn door een in een Lidstaat van de Europese Economische Ruimte gevestigde onderneming die zich naar België begeeft voor het verrichten van diensten op voorwaarde dat :

- a) deze werknemers, in de Lidstaat van de Europese Economische Ruimte waar zij verblijven, beschikken over een recht op verblijf of een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden;*
- b) deze werknemers op wettige wijze in de Lidstaat waar zij verblijven tewerkgesteld zijn en deze vergunning ten minste geldig is voor de duur van het in België uit te voeren werk;*
- c) deze werknemers in het bezit zijn van een regelmatige arbeidsovereenkomst;*

d) deze werknemers over een paspoort en een verblijfsvergunning van een duur die minstens gelijkwaardig is met de duur van de dienstverlening beschikken, teneinde hun terugkeer naar hun land van oorsprong of verblijf te verzekeren."

Deze bepaling voorziet uitdrukkelijk dat de vrijstelling van de verplichting tot het verkrijgen van een arbeidskaart in België enkel kan gelden voor derdelanders die in een van de lidstaten beschikken over een recht op verblijf of een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden. ...";

In casu deed een sociaal inspecteur van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) tijdens een controle op 16 mei 2023 vaststellingen.

Verzoekende partij stelt dat hij voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing zijn standpunt omtrent zijn verblijfssituatie in Portugal en zijn tewerkstelling in België niet kenbaar heeft kunnen maken tegenover de Belgische overheidsinstanties ter staving van het regulier karakter van zijn tewerkstelling in België.

Verzoekende partij haalt met deze feiten en met de nog neer te leggen stukken (omdat het verslag van de sociale inspectie nog niet kan bijgebracht worden) het motief in de bestreden beslissing onderuit, nl. dat er geen grond is om een bevel te geven om het grondgebied te verlaten omdat verzoekende partij werkzaam was als werknemer in België zonder dat hij in het bezit was van de hiervoor vereiste arbeidskaart.

Artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet laat niet toe om in de daarin voorziene situatie een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan verzoekende partij in de toegestane verblijfsperiode van 90 op 180 dagen op het Schengengrondgebied.

Nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekende partij deze toegestane verblijfsperiode heeft overschreden.

Bijgevolg is de bestreden beslissing genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens en op kennelijk onredelijke, onzorgvuldige wijze.

De bestreden beslissing steunt op een onvolledig administratief onderzoek omdat de afgelegde verklaringen van verzoekende partij ten onrechte niet aanleiding hebben gegeven tot een volwaardig onderzoek om uit te maken of verzoekende partij al dan niet regulier tewerkgesteld was hetgeen een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De motivering van de bestreden beslissing is niet deugdelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Doordat voornoemde artikelen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing steunt niet op afdoende, terzake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissingen een schending van de Richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt (hierna: de dienstenrichtlijn), schending van artikel 16, §1, 7° en §2 Besluit van de Vlaamse Regering van 7 december 2018 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, schending van artikel 2, 14° van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 over de tewerkstelling van buitenlandse werknemers (hierna: het koninklijk besluit van 9 juni 1999), schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen alsmede de schending van het in zich draagt;"

2.2.1. De Raad merkt op dat verzoeker zelf terecht aangeeft dat de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. Daarnaast moet worden geduïd dat uit een politieverslag blijkt dat verzoeker, die werd aangehouden terwijl hij werkte in een carwash, wel degelijk de kans had om zijn standpunt omtrent zijn verblijfs-situatie in Portugal en zijn tewerkstelling in België kenbaar te maken. Verzoeker werd immers gehoord. Hij verklaarde nooit te hebben gewerkt in Portugal voor de firma die hem zou hebben gedetacheerd voor een opdracht in België. Hij heeft ook stukken kunnen voorleggen waaruit blijkt dat hij beschikte over een Indiaas paspoort en een tot 31 augustus 2023 geldige Portugese verblijfvergunning (*“titulo de residência”*).

Verzoeker stelt in wezen dat verweerder, op grond van de gedane vaststellingen, niet vermocht om toepassing te maken van de bepaling van artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet om hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Hij betoogt dat hij als gedetacheerd werknemer vrijgesteld is van de verplichting om in het bezit te zijn van een machtiging om een beroepsactiviteit als zelfstandige of in ondergeschikt verband uit te oefenen. Hij laat verstaan van oordeel te zijn dat hij van rechtswege is toegelaten tot arbeid in België. Hij verwijst in dit verband naar artikel 16, § 1, 7° van het besluit van 7 december 2018 en naar artikel 2, 14° van het koninklijk besluit van 9 juni 1999. In beide voormelde bepalingen wordt echter aangegeven dat de betrokken werknemer in het bezit moet zijn van een regelmatige arbeidsovereenkomst. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel niet dat verzoeker over een dergelijke regelmatige arbeidsovereenkomst beschikt, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze bepalingen van toepassing zijn. Verzoekers bewering – een bewijs wordt immers niet aangebracht – dat zijn tewerkstelling kenbaar werd gemaakt en dat zijn werkgever beschikt over een A1-formulier wijzigt niets aan het voorgaande.

Voorts moet worden gesteld dat verzoeker nalaat uiteen te zetten welke precieze bepaling van de richtlijn 2006/123/EG hij geschonden acht en het niet aan de Raad toekomt om hieromtrent te gissen. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste duidelijkheid, dan ook onontvankelijk.

Het betoog dat in de bestreden beslissing nergens wordt gesteld dat verzoeker meer dan negentig dagen over een periode van honderdtachtig dagen in het Rijk verblijft is irrelevant. Artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet laat verweerder namelijk ook toe om de vaststelling dat een vreemdeling een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging aan te wenden als een reden om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de richtlijn 2006/123/EG, van artikel 16, § 1, 7° van het besluit van 7 december 2018, van artikel 2, 14° van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK